

verdragen, leven, drukte om haar heen maakten haar half radeloos van zenuwachtigheid. Dikwijls verzocht zij Hein om 's avonds te gaan wandelen, want de tabakslucht van zijn pijp deed haar bijna stikken van benauwdheid. Hein was niet kwaad, hij had zijn pijp er wel aan willen geven, maar 't enkele opperen daarvan, maakte haar prikkelbaar. De dokter had gezegd dat zij moest worden toegegeven en Hein gaf toe en deed wat zij verlangde, soms pruttelend en zuchtend dat er bij al hun zorg nu nog ziekte kwam.

Iedere zucht sneed haar door de ziel. Zij schaamde zich, voor haar man, voor haar kind, voor haar familie.

Waarom was zij getrouwd? Uit egoïsme. Omdat zij 't t'huis zoo ellendig had. Zij had Hein overgehaald, hem in geldzorgen gebracht en nu was zij niet eens meer in staat om hem een genoegelijk t'huis te verschaffen. Haar ziekelijk lichaam belette 't immers en hoe meer zij er zich tegen verzette, hoe meer 't zijn macht deed gelden.

Kleine Matje was een gewillig, zacht kind. Zij had al spoedig begrepen dat op de bekrompen bovenwoning, waar moeder nu al zoo lang sukkelend was, geen vroolijk spelen, geen zingen of hartelijk lachen te pas kwam; dat zij, wanneer zij uit school kwam, zacht moest aanschellen, onhoorbaar de trap oploopen en vooral geen drukte maken. Matje stelde 't aan den eenen kant op prijs, aan den anderen verweet zij 't zich met bittere tranen dat zij de oorzaak was dat haar kind zoo'n onnatuurlijk, ouwelijk wezentje was, dat door den dwang die haar ziekelijkheid de levenslust van de kleine had opgeleid, die levenslust bijna verdwenen was.

Onmerkbaar maar zeker werd haar toestand erger. Aan uitgaan viel niet meer te denken, zij kon de trap niet meer op en de huiskamer werd tot slaapvertrek ingericht. Er moest raad en hulp geschapt worden. Moeder kon niets doen, de oude Zegers sukkelde het laatste jaar zelf met rhumathiek. Hij duldde niet dat zijn vrouw hem een oogenblik verliet, naar Matje toegaan mocht zij heelemaal niet. 't Zou zoo erg niet zijn. 't Werd overdreven om hem geld uit den zak te kloppen. Zoodra hij beter was zou hij zelf eens gaan zien, hoe de zaken stonden.

En wezenlijk, zoodra hij er toe in staat was kwam hij zelf. Zijn humeur was er niet beter op geworden sedert de rhumathiek hem dagen en weken aan huis gebonden had.

Met behulp van een stok klom hij de trap op. Matje wachtte zijn bezoek niet, zij zat op een stoel voor het raam, haar verstelwerk lag in haar schoot, om de vijf minuten nam zij het op totdat de steken haar weer voor de oogen dwarrelden en een hevige ruggepijn haar noodzaakte achterover te leunen in haar stoel.

Toen zij haar vader zag binnenkomen werd haar arm, vermagerd gezicht heel rood en toen bleek. Zij kreeg een hevige hartklopping en kon de eerste seconden geen woord uitbrengen. Zegers keek haar strak aan en ging zitten, terwijl hij zijn knie wreef.

„Hoe gaat het?” vroeg hij kort.